

Sygn. akt VPa 97/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie: SSO Andrzej Marek

SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko (...) S.A. Oddział (...) w G.

o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Głogowie

z dnia 27 marca 2014 roku

sygn. akt IV P 171/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV P 171/13 Sąd Rejonowy w Głogowie przywrócił R. P. do pracy w (...) S.A. Oddział (...) w G. na dotychczasowe warunkach pracy i płacy (punkt I), zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II) oraz nakazał (...) S. A. Oddział (...) w G., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.560,00 zł tytułem opłaty, której R. P. nie miał obowiązku uiścić (punkt III).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji powziął po ustaleniu, że R. P. był zatrudniony w (...) S.A. Oddział (...) w G. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 września 1988 r. W dniu 3 czerwca 2013 r. powód korzystał z urlopu wypoczynkowego. Około godziny 18:00 otrzymał wiadomość od M. S. – pracownika (...) Sp. z o.o. we W. świadczącego pracę na terenie (...) S.A. Oddział (...) w G. – z prośbą o odwiezienie do domu w związku z przebyłym atakiem epilepsji. Do punktu pomocy doraźnej R. P. przywiózł kolega. Powód wypił bowiem wcześniej dwa piwa. Na prośbę M. S., która chciała zabrać swoje rzeczy z szafki i przebrać się z ubrania roboczego, R. P. udał się z nią w kierunku bramy wejściowej. Tam, w czasie spisywania przepustki, pracownik ochrony wyczuł od niego alkohol. Przeprowadzone o godzinie 19:19 badanie trzeźwości wykazało 0,25 mg/1 w wydychanym powietrzu. Obowiązujący

u strony pozwanej regulamin pracy zakazywał zaś pracownikom przebywania na terenie zakładu pracy w stanie wskazującym na użycie alkoholu lub środków odurzających, poza godzinami pracy bez polecenia lub zgody dyrektora zakładu bądź upoważnionych przez niego pracowników. W dniu 25 czerwca 2013 r., po przeprowadzeniu konsultacji związkowej, (...) S.A. Oddział (...) w G. złożyła R. P. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy wskazano usiłowanie wejścia na teren zakładu w dniu 3 czerwca 2013 r. w stanie nietrzeźwości oraz przebywanie w obrębie wygradzonego terenu zakładu pracy poza godzinami pracy bez wyraźnego polecenia lub zgody dyrektora zakładu albo upoważnionej przez niego osoby. Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że powód był pracownikiem kompetentnym, sumiennym, obowiązkowym, a w sytuacjach awaryjnych wykazywał się opanowaniem i zdecydowaniem w działaniu, co pozytywnie wpływało na pozostałą część załogi.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo R. P. o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy za uzasadnione. Stwierdził, że wprawdzie w dniu 3 czerwca 2013 r., będąc w stanie nietrzeźwości, powód usiłował wejść na teren zakładu pracy poza godzinami pracy bez wyraźnego polecenia lub zgody dyrektora zakładu albo upoważnionej przez niego osoby, przez co usiłował naruszyć zakazy określone w § 14 ust. 1 i § 15 ust. 1 Regulaminu Pracy strony pozwanej. Niemniej jednak działanie to zostało podjęte pod wpływem emocji, w celu udzielenia pomocy M. S.. W tych okolicznościach, rozwiązanie stosunku pracy z R. P., który od wielu lat sumiennie, rzetelnie i nienagannie wykonywał swoje obowiązki było nieadekwatne do rodzaju naruszenia przez niego obowiązków pracowniczych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości (...) S.A. Oddział (...) w G., zarzucając:

I. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu, że powód usiłując wejść na teren zakładu pracy poza godzinami pracy zapomniał o tym, że spożywał alkohol, podczas gdy z zeznań M. S. wynikało, że R. P. pamiętał o tym fakcie;

II. naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, że to, iż powód chciał pomóc swojej koleżance, działając pod wpływem emocji skutkujących lekkomyślnym zachowaniem polegającym na usiłowaniu wejścia na teren zakładu pracy pod wpływem alkoholu, implikuje niezasadność wypowiedzenia umowy o pracę;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 45 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było nieuzasadnione.

Wskazując na powyższe, (...) S.A. Oddział (...) w G. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania. We wniosku alternatywnym domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Głogowie.

Sąd Okręgowy, nie znajdując przesłanek do zakwestionowania ustaleń faktycznych orzeczenia I instancji i przyjmując je za własne, zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Chybiony był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Z zeznań R. P. złożonych w toku przesłuchania przez Sądem I instancji jednoznacznie wynikało bowiem, że usiłując wejść na teren zakładu pracy w dniu 3 czerwca 2013 r. zapomniał o spożytym wcześniej alkoholu. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w treści oświadczenia z dnia 5 czerwca 2013 r., w którym powód wyjaśnił, że w czasie, gdy udzielał pomocy M. S., umknęła mu świadomość tego faktu.

Co się zaś tyczy zeznań M. S. wymienionych w zarzucie apelacji, to nie dają one podstaw do odmiennych ustaleń od tych, jakie poczynił Sąd Rejonowy. Świadek stwierdził wprawdzie, że w dniu 3 czerwca 2013 r. R. P. wspominał o tym,

że przed przyjazdem do zakładu pracy spożywał alkohol, ale z treści tej wypowiedzi wynikało, że rozmowa taka miała miejsce w punkcie pomocy doraźnej, nie zaś przed bramą wejściową na teren zakładu pracy. Z tego też względu nie można wykluczyć, że usiłując wejść na teren (...) S.A. Oddział (...) w G. powód nie myślał o tym, że wcześniej wypił piwo i dlatego też nie szukał pomocy przy odebraniu rzeczy M. S. z szatni u osób trzecich. Tym bardziej, że przebieg zdarzenia był dynamiczny i towarzyszyły mu emocje wywołane złym stanem zdrowia M. S..

Wbrew zarzutowi strony pozwanej, w sprawie nie doszło również do naruszenia prawa materialnego, które w apelacji zostało częściowo utożsamione z naruszeniem przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nie określony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. Jak wynika natomiast z art. 45 § 1 k.p., w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

W realiach rozpoznawanej sprawy poza sporem pozostawały formalne aspekty rozwiązania umowy o pracę. Spór dotyczył natomiast tego, czy wskazana R. P. w oświadczeniu z dnia 25 czerwca 2013 r. przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę uzasadniała dokonanie tej czynności.

W odniesieniu do wskazanej przez pracodawcę przyczyny rozwiązania stosunku pracy należy stwierdzić, że w dniu 3 czerwca 2013 r., będąc w stanie nietrzeźwości, powód usiłował wejść na teren (...) S.A. Oddział (...) w G. poza godzinami pracy bez wyraźnego polecenia lub zgody dyrektora zakładu albo upoważnionej przez niego osoby. Niewątpliwie, zachowanie to prowadziło do naruszenia dyspozycji § 14 ust. 1 i § 15 ust. 1 Regulaminu Pracy obowiązującego u strony pozwanej. Niemniej jednak należy zauważyć - w ocenie Sądu Okręgowego - że R. P. zamierzał udać się jedynie do szatni, aby zabrać rzeczy M. S., nie zaś na halę produkcyjną, czy inne miejsce przeznaczone do wykonywania pracy. Zachowanie powoda nie mogło prowadzić zatem do zmaterializowania się zagrożenia przedmiotu ochrony objętego wskazanymi wyżej przepisami regulaminu pracy w postaci prawidłowej organizacji procesu pracy czy też zdrowia i życia osób zatrudnionych w (...) S. A. Oddział (...) w G.. Z tego względu, wypowiedzenie R. P. umowy o pracę z uwagi na formalne tylko pojmowanie treści przepisów wewnętrznych obowiązujących u pracodawcy, z pominięciem sytuacji faktycznej jaka miała miejsce w niniejszej sprawie należy uznać za zbyt restrykcyjne.

Fakt, że w dniu 3 czerwca 2013 r. R. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości nie może on być oceniany w oderwaniu od okoliczności, że powód działał spontanicznie, w dniu wolnym do pracy, a słuszny cel jaki mu przyświecał znacznie przewyższał szkodliwość jego zachowania. Postępowanie R. P. zmierzało bowiem do udzielenia pomocy M. S., w stosunku do której zachodziła obawa ponownego ataku epilepsji.

Okoliczności powyższe mają w sprawie zasadnicze znaczenie i to nawet przy przyjęciu, za stroną pozwaną, iż powód wchodząc na teren strony pozwanej pamiętał o wcześniejszym spożywaniu alkoholu. Czynniami one dokonane wypowiedzenie nieuzasadnionym jak to trafnie ocenił Sąd Rejonowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego po stronie R. P. zaistniały również inne doniosłe okoliczności, które przemawiały za ochroną pracownika przed wypowiedzeniem umowy o pracę. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że powód przez cały okres swojej wieloletniej pracy na rzecz (...) S.A. Oddział (...) w G. był pracownikiem kompetentnym, sumiennym, obowiązkowym, a jego wzorowa postawa motywowała również innych pracowników.

Sumując powyższe, jakkolwiek wskazana R. P. w oświadczeniu z dnia 25 czerwca 2013 r. przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była prawdziwa i konkretna, to jednak nie stanowiła, ze względu na szczególne, wskazane wyżej okoliczności, dostatecznego uzasadnienia do dokonania tej czynności.

W tym stanie rzeczy, apelacja pozbawiona usprawiedliwionych podstaw podlegała oddaleniu w oparciu o treść art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zapadło przy zastosowaniu art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.